

ชื่อหนังสือพิมพ์ เชียงใหม่นิวส์	วันที่ 15 ต.ค. 2550	ปีที่ 17	ฉบับที่ 5874	หน้า 5
---	-------------------------------	--------------------	------------------------	------------------

เขียนจากข่าว

เรื่องในหนังสือ "คำพระธาตุ" ๔. 5 ๗ 17
พ. 5874
พ. ๕๐

ถ้าพูดถึงความมั่งงาย อะไรรู้ถึงความมั่งงายอะไรรู้ถึงความมั่งงาย สิ่งคนไทยแยกแยะไม่ค่อยออก ผมมีตัวอย่างครั้งหนึ่งว่าสิ่งที่ผมเห็นมันคือความมั่งงายหรือไม่ หลายเดือนก่อนผมมีโอกาสไปเยี่ยมเพื่อนที่ต่างจังหวัด ได้มีโอกาสเห็นผู้ที่ยังตัวเป็นผู้พิเศษได้ทำอาชีพการ เมื่อเห็นการเสกตะกรุดออกมาจากมืออันว่างเปล่า เหมือนนักมายากล เพราะก่อนหน้านี้จะเสกเขาทำมือให้ประชาชนที่สนใจชมการแสดง ดูก่อนแล้ว เขาแบมืออันว่างเปล่าให้ดู แล้วก็พนมมือทำพิธี จากนั้นไม่นานตะกรุดสีขาวลักษณะเหมือนเขี้ยวของสัตว์ขนาดเท่าปลายนิ้วก็ทยอยมาอยู่ในกำมือของเขา หลายคนทั้งรวมทั้งผม มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ และคิดว่ามันน่าจะเป็นของวิเศษด้วย และแน่นอนราคาของมันค่อนข้างจะสูง มีการประมูลกันถึงขั้นหลักหมื่นเลยทีเดียวที่จะได้ครอบครองของวิเศษนั้น

เรื่องทำนองนี้ยัง คงมีให้เห็นอยู่เรื่อย ๆ ไม่ได้หายไปไหน โดยเฉพาะ แหล่งที่ทางไกลความเจริญ ผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้มีญาณ สมบัติ เป็นเทพจิตมาเกิด ยังคงหากินได้อย่างแนบ เนียน หลายคนดูด้วยความ ที่งัน มั่นดูเหลือเชื่อ น่าอึ้งระใจ มันจึงทำให้ เราคล้อยตามได้ง่าย แต่ ถ้าเราถอยออกมาสัก หน่อย ทบทวนมันด้วยความ เป็นกลาง ก็จะรู้ว่า มันเป็นเรื่องที่น่าตลก เหลือเกิน สิ่งที่เกิดขึ้น ตอนนั้นมันต่างอะไรกับการ เปิดหมวกของนักมายากล ที่มันกินพิราบตัวเบ้อเรออยู่ ข้างใน ทั้งที่ตอนแรกเขาก็ เปิดหมวกให้ดูแล้วว่ามันก็ ไม่มีอะไร

แจกเช่นเดียวกับ
ผู้วิเศษที่ทำให้ดู มันเป็น
สิ่งที่เรามองข้าม เป็น
เทคนิคเล็กๆน้อย ๆ ที่ใช้
อยู่เกลื่อนในการแสดง

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
เชียงใหม่นิวส์	15 ส.ค. 2550	17	5874	5

มายากล แม้แต่คนที่มีการศึกษาสูง ๆ ก็ยังดกหลุมพรางของนักมายากลได้อย่างง่ายดาย เพราะคิดว่าตนเองสามารถจับผิดได้ แต่นักมายากล หรือผู้วิเศษเหล่านั้นมักจะเหนือกว่าหนึ่งขั้นเสมอ แต่สิ่งที่น่าหวัรือก็คือ มนุษย์ดูมายากลด้วยความสนุกเพราะคิดว่ามันเป็นแค่การแหกตา แต่ถ้าผู้วิเศษทำแหกตาบ้าง กลับมองมันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นสิ่งที่น่ากราบไหว้ บูชา เสียเงินเสียทองมากมายเพื่อแลกกับของขวัญวิเศษจอมปลอมนั้น มาครอบครอง โดยเฉพาะกับวัดดุมงคล

ผมเองได้มีโอกาสรับฟัง “เสียงสะท้อน” จากหลายฝ่ายเกี่ยวกับวัดดุมงคลอย่าง “องค์ท้าวจตุคามรามเทพ” รุ่นกำพระธาตุ ที่มี นายวัลลภ นามวงศ์พรหม ประธานคณะกรรมการวัดพระธาตุดอยสุเทพ โดยได้รับการสนับสนุนการจัดสร้างดังกล่าวจากเจ้าอาวาสวัดพระธาตุดอยสุเทพ และอดีตนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้งคณะกรรมการวัด เป็นแม่ข่ายในครั้งนี้ แล้วรู้สึกทึ่งกอกหนักใจ

เนื่องจากหลายคนกล่าวขานถึง องค์เทพจตุคามรุ่นแรก ของจังหวัดเชียงใหม่ ที่ใช้ระยะเวลายาวนานในการปลุกเสก ทั้ง 7 ปี เมื่อมีบรรดาเหล่าเซียนพระ ตั้งความหวังไว้ว่าจะสวย “เลิศเลอ” สมกับที่รอคอย

หลังจากได้รับมอบจตุคามรุ่นกำพระธาตุนี้พบว่าองค์จตุคามบิดเบี้ยวเป็นวงรี ไม่สวยเหมือนในแผ่นพับที่โฆษณาไว้ หลายคนขอเจ้าหน้าที่เปลี่ยนด้วยตนเอง แต่ก็พบว่าองค์จตุคามมีลักษณะบิดเบี้ยวไม่สวยคล้ายๆ กัน คละกันอยู่

เท่าที่ได้พูดคุยกับคนในวงการที่ได้ไปรับ หรือจอง มีเสียงออกมาในทางความรู้สึกไม่พอใจเป็นจำนวนมาก หลายคนที่จองไว้ว่าจะไม่ไปรับ แต่อาจจะขอเงินคืน เพราะเสียความรู้สึกกับสิ่งที่ได้รับ ด้วยการคาดหวังไว้สูงเสียจนผิดหวัง

ผมมองว่าปัจจุบันวงการพระเปลี่ยนแปลงไปมากมาย คนเล่นจตุคาม กลายเป็นคนเล่นวัดดุมงคลเพื่อเป็นงานอดิเรก จนเหมือนคนเล่นอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เหมือนพวกแตงรด เหมือนนักสะสมคนอื่น ๆ กลายเป็นการเน้นที่ตัววัดดุมมากกว่า วัดอุปประสงค์ของผู้สร้าง

หากลองย้อนระลึกความทรงจำเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2550 ณ วันนั้นเราสร้างจตุคามรุ่น “กำพระธาตุ” เพื่อนำเงินมาบูรณะ พระธาตุดอยสุเทพ เอกฉันทน์ และตำนานความเป็นชนชาติ ล้านนา มิใช่หรือ ?

อยากให้ประชาชนผู้หลงใหลกับวัตถุสิ่งของ มองอย่างจิตกุศล การทำบุญเข้า “องค์ท้าวจตุคาม” เพื่อทำบุญทำกุศล แล้ว...องค์ท้าวจตุคามที่ผลิตออกมาให้บูชา มันคือสิ่งที่ระลึกว่า..... ครั้งหนึ่งเราได้มีส่วนร่วมในการบูรณะครั้งใหญ่ แก่พระบรมธาตุดอยสุเทพ ที่มีครูบาศรีวิชัย เป็นผู้สร้าง เป็นการทำบุญใหญ่ร่วมกันอย่างไม่เคยมีมาก่อน ในจังหวัดเชียงใหม่ได้มั้ย ?

อย่าให้ความหลงมกยกับวัตถุ จะเป็นบ่อเกิดแห่งความ “หลงลืม” วัดอุปประสงค์ของการสร้างเลยครับ

ชัย ราชเชียงแสน

cmnews@chiangmainew.co.th